

Aknay Tibor

Az ösvényen, mely a hegyre visz

Az ösvényen, mely a hegyre visz,
jöhetnél velem Te is,
de csak egy darabig kísérsz,
aztán hazatérsz.
Az ösvény még őrzi emlékedet,
ahogy előre futsz, és kicsi kavicsok
gejzírjei buzognak talpad nyomán.
Már csak az idő biceg oldalamon,
mint vén szolga, hogy legyen kire
támaszkodnom e kaptatós futamban.
Az ösvényen, mely a hegyre visz,
jöhetnél velem Te is,
hogy könnyebb legyen
az emlékezet.

Ha repülnék

Hálód vagyok,
te halam vagy.
Hálóm vagy, én
halad vagyok.

Visszük egymás
terhét ketten,
erőtlenül
erőd lettem.

Ha repülnék,
szárnyat adnál,
ha elvesznék,
befogadnál.

Légy életem
áldott csendje,
hogyha fázom,
te takarj be.

Nekem nem kell

Már rég itt hordalak, a szívem alatt,
eleven inkubátor magamban
kicsi Magyarország.
Veled fájok, ha láz,
ha szomjúság gyötör,
ha sanda kórok szorítják
virágos melledet.
Elsőszülöttként babusgatlak
és sírok, ha ravatalod
árnyát látom homlokodon.
Ó, hányszor láttalak kifosztva,
hányan és hányan kérték
sorsukat számon rajtad,
mint rossz kufárok, kiknek
csak egy tétel vagy a könyvelésben.
Nem mérlegelem, megéri-e,
hogymásban vagyunk.
Akkor is értem szavadat,
ha hajnali szellőben küldöd,
hogy ne sértsen frissen tépett sebet
és akkor is, ha
az egész világ süketsége borul rád,
mert mi csak egymásban vagyunk
igazán otthon.
Nekem nem kell,
hogy megfelelj bárkinek is,
mert mi, itt, ketten,
együtt vagyunk a haza.
Jó volna, jobban vigyázni rád,
hát segíts rajtam, hogy
hitem ne veszítsem,
én áldottam, kicsi hazám,
Magyarország.

Nézőpont

Ha tótágasból
nézném a világot,
csak az optikám
változna,
és ott állnék
lelkemben egy
illúzióval,
hogy a dolgok
helyükre kerültek
végre,
aztán előlről kezdeném,
mert ugye,
utoljára a remény,
aki különben is
halhatatlan.
Nézőpont kérdése:
egy néző pont kérdése.
Viszonyítunk,
iszonyítunk,
magunkra
tűzgombát borítunk,
relatív vagyunk jók,
azaz rosszak,
attól függ,
ki, hol és mikor,
és ki tudja,
van-e önmagunk,
vagy képzeljük csak,
hogy kik vagyunk.

A csillagok odafent

A csillagok odafent
tulajdonképpen
azért vannak,
mert velük szögezték
oda az égboltot,
hogy ne essen
rá a földre.
És azért olyan
fényesek,
mert rendszeresen
szidolozzák őket
a nagyobb
ünnepek előtt.
Nekem legjobban
az a csillag tetszik,
amelyiket a ház
sarka felett látni,
de sajnós,
csak álmomban érem el,
de nem tudok
folyton aludni,
pedig nagyon igyekszem.

Hiányoddal

Hallgatom csöndedet,
hallgatod csöndemet.
Érted, amit ki sem mondtam,
értem, amit ki sem mondtál.
Hiányoddal takarózom,
velem volnál, veled volnék.

Rigó billeg...

Rigó billeg ág hegyen,
még egy kicsit játssz velem!

Fussunk még, a dombra fel,
add a kezed, menni kell!

Pihenni, majd odafent,
hol szívünkben szól a csend.

Játszunk együtt életet,
Te velem és én Veled.

És valóvá lesz

Fényes gomb a Hold
az éj kabátján,
és a sáros út
csupa márvány,
felszáll a csendbe
a tiszta szó
és valóvá lesz
a kimondható.

Virágos, nyurga
út menti fák
mint áldást osztó
kéz hajlanak rád,
kívül senki sincs,
benned a Minden,
s tavaszt énekel
veled az Isten.

Pótvizsga

Hát itt vagyunk, mind,
pótvizsgára küldött
világegyetemi hallgatók,
újra tanulhatjuk az
egyszer már kapottat,
hogyan becsüljük meg
végre a jót.
Gondoltuk, miénk a világ,
és többünk is,
minimum, zseni,
nem számít, hogy
az egyetlen léttel
mit sem tud kezdeni.
Most itt vagyunk,
egymásba zártan,
így talán bevallható:
ha nem vagy Te magad benne,
csak foszlott, üres héj a szó.
Ideje van az ébredésnek,
éppen most és éppen itt,
tetszik vagy nem,
ahogy akar sors,
úgyis úgy tanít.
Tanuljuk újra az
egyszer már kapottat
és becsüljük meg
végre a jót,
szerezzünk végre diplomát,
világegyetemi hallgatók!

Ülök egy felhőn

Ülök egy felhőn,
nézem a Napot,
lógatom lábam,
és arcom ragyog.

Felhővonaton
ingyen utazom,
mert a költőknek
jár a jutalom.

Fújj hát, szél, csak fújj!
Cél a végtelen,
vagy csak látszata,
ha elképzelem.

Néha betéved
egy egy úti társ,
kölcsön rímet kér,
képet, látomást.

Ülök egy felhőn,
nézem a Napot,
s kezdem érteni,
miért is vagyok.

És ha túl nehéz
lesz a végtelen,
egy esőcseppben
hazaérkezem.